

Η ΦΩΛΕΑ ΤΟΥ ΑΕΤΟΥ.

'Εκ τῶν τοῦ BJÖRNSON.

ΝΔΡΕΓΑΑΡΔΗΝΗ ὀνομάζετο μικρόν τι χωρίον ὑπὸ ὑψηλῶν καὶ ἀποκρήμων βράχων περιβαλλόμενον καὶ μερονωμένον. Τὸ ἔδαιφος, ἐπὶ τοῦ δποίου ἡτο ἐκτισμένον τὸ χωρίον, ἡτο ὄμαλὸν καὶ γόνιμον, διεσχίζετο δὲ ὑπὸ εὐρέος ποταμού ὅστις κατέρρεεν ὄρμητικὸς ἀπὸ τοῦ ὄρους. Ὁ ποταμὸς οὗτος ἔχει τὰ ὕδατά του εἰς τινα θάλασσαν οὐ μακρὰν τοῦ χωρίου, ἐκτεινομένην εἰς μακροτάτας ἀποστάσεις.

Διὰ τῆς θαλάσσης ἐκείνης εἶχεν ἀριχθῆ ἐντὸς μικροῦ πλοιαρίου ὁ ἀνήρ, ὅστις πρώτος ἥρχισε νὰ ἐκχερσώνῃ καὶ νὰ καλλιεργῇ τὴν κοιλάδα· τὸ ὄνομά του ἡτο "Ἐνδρος", οἱ δὲ νῦν κάτοικοι του χωρίου ἡσαν ἀπόγονοι του. Τινὲς ἔλεγον διτὶ εἶχε καταφύγη εἰς τὸ μέρος τοῦτο καταδιωκόμενος ὡς φονεύς, ἐκ τούτου δὲ ἐφανεντο τοσούτον σκυδρῶποι καὶ σκοτεινοὶ οἱ κάτοικοι του χωρίου ἄλλοι ἀπ' ἐναντίας ισχυρίζοντο διτὶ ἡ σκυδρωπὴ ὄψις τῶν κατοίκων προήρχετο ἐκ τῶν ἀγρίων βράχων, οἵτινες καὶ τὸν ιούλιον ἀκόμη ἐμπόδιζον τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἥλιου νὰ εἰσδύσωσιν εἰς τὴν κοιλάδα.

"Ὑπεράνω του χωρίου ἐκρέματο μία φωλεὰ ἀετοῦ, τοποθετημένη ἐπὶ τῆς βραχῶδους αἰχμῆς ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος. Πάντες ἡδύναντο νὰ βλέψωσι τὴν θήλειαν ἀετὸν διτὸν ἥρχισε νὰ ἐπωάζῃ, ἀλλ' οὐδεὶς ἡδύνατο νὰ ἀναβῇ ἐκεὶ ἐπάνω μέχρι τῆς φωλεᾶς. Ὁ ἀετὸς ἐφέρετο αἰωρούμενος ὑπεράνω του χωρίου, ἐφώρμα ἄλλοτε μὲν κατὰ τινος ἀρνίου, ἄλλοτε δὲ κατὰ τινος νεαρᾶς αἰγᾶς, μίαν φοράν δὲ μάλιστα ἤρπασε καὶ ἐν μικρὸν παιδίον. Διὰ τοῦτο οὐδεμία ἀσφάλεια ὑπῆρχεν ἐν τῷ χωρίῳ, ἐν δισφῇ ἀετὸς εἶχε τὴν φωλεάν του ὑπεράνω του χωρίου. Οἱ γέροντες διηγοῦντο διτὶ εἰς ἀρχαιοτέρους χρόνους ἡσαν δύο ἀδελφοί, οἵτινες ἀνέβησαν τὸ ἀπόκρημνον ὄρος μέχρι τῆς φωλεᾶς καὶ τὴν κατέστρεψαν, ἀλλὰ τώρα οὐδεὶς ἡτο ἰκανὸς νὰ ἀναβῇ ἐκεὶ ἐπάνω.

"Οσάκις δύο ἄνδρωποι συνηντῶντο ἐν τῷ χωρίῳ, ὀμήλουν περὶ τῆς φωλεᾶς τοῦ ἀετοῦ καὶ ὑψώνον πρὸς αὐτὴν τὰ βλέμματά των. Πάντες ἤξενορον, πότε οἱ ἀετοὶ ἐπανήρχοντο καθ' ἔκαστον ἔτος, εἰς ποῖα μέρη καθίπαντο ὄρμητικοι καὶ προύξενον ζημίαν, καὶ ποῖος ἔκαμνε τελευταῖον τὴν ἀπόπειραν, ν' ἀναρριχηθῆ ἐπὶ τοῦ ὄρους. Οἱ νέοι ἡσκοῦντο ἐκ τρυφερᾶς ἡλικίας εἰς τὸ νὰ ἀναβαίνωσιν ὄρη καὶ δένδρα, πρὸ πάντων δὲ ἐγγυμνάζοντο εἰς τὴν πάλην, διπλῶς γείνωσιν ἰκανοὶ νὰ φέρωσι μέχρι τῆς φωλεᾶς καὶ νὰ τὴν καταστρέψωσιν διπλῶς οἱ δύο ἐκεῖνοι ἀδελφοί, τῶν ὅποιων τὸ ἀνδραγάθημα διηγοῦντο μετὰ τοσούτου θαυμασμού οἱ γέροντες.

Κατὰ τὸν χρόνον, περὶ τοῦ ὅποιου ἐνταῦθα εἴνει ὁ λόγος, τὸ ἀνδρειότερον πολληκάρι του χωρίου ὀνομάζετο Λιέφης. Ὁ Λιέφης δέν κατήγετο ἀπὸ του "Ἐνδρου", ἡτο ὄυλόθριξ, εἶχε μικροὺς ὄφθαλμούς, ἡτο ζωτρὸς καὶ εὐδυμος καὶ ἡγάπτο πολὺ τὰς γυναικας. Ἐκαυχᾶτο ἡδη ἐκ νεαρωτάτης ἡλικίας, διτὶ ἐμελλέ ποτε νὰ ἀναρριχηθῆ μέχρι τῆς φωλεᾶς του ἀετοῦ· ἀλλ' οἱ γέροντες τὸν συνεβούλευον, νὰ τὸ λέγη πολὺ σιγά.

"Ἡ εἰρωνεία αὕτη τῷ ἐκέντα ἔτι μᾶλλον τὴν φιλοτιμίαν καὶ ἡδη πρὶν ἔτι φθάση εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλι-

κίας του ἐπεχείρησε τὴν ἀνάβασιν τῆς κορυφῆς του ἀποκρήμνου ὄρους. Ἡτο φραιοτάτη πρωῖα κυριακῆς περὶ τὴν ἀρχὴν του θέρους, καθ' ἣν ἀκριβῶς ἐποχὴν τὰ νεότια τῶν ἀετῶν εἶχον ἡδη ἐξέλιθη ἐκ του κελύφους των. Μέγα πλῆθος ἀνθρώπων ἡτο συνηθροισμένον ὑπὸ τὴν ἀπόκρημνον πλευράν του ὄρους. Οἱ γέροντες ἀπέτρεπον, οἱ δὲ νέοι προέτρεπον. Ἄλλ' ἐκεῖνος ἤκουε μόνον τὴν φωνὴν τῆς ιδίας του φιλοτιμίας, καὶ περιέμεινε μόνον μέχρις οὖν ἡ μῆτρος τῶν ἀετιδέων ἐγκαταλίπῃ τὴν φωλεάν της. Αἴφνης μὲν ἐν πήδημα ἐκρεμάσθη ἀπὸ τῶν κλάδων ἐνδός δένδρου πολλοὺς πήχεις ὑπεράνω του ἐδάφους. Τὸ δένδρον ἐκεῖνο εἶχε τὰς ρίζας του ἐντὸς ἐνδός ὥρηματος του βράχου, καὶ ἀπὸ τὸ ὥρημα τοῦτο ἥρχισε νὰ ἀναρριχᾶται πρὸς τὰ ἄνω. Μικρὰ λιθάρια ἀπεσπάντο ὑπὸ τους πόδας του, καὶ ἐκυλίοντο πρὸς τὰ κάτω συμπαρασύροντα χάλικας καὶ χώματα· ἀλλως ἐπεκράτει βαθεῖα σιγή. Μόνον ὁ ποταμὸς ἀπὸ τὸ ὅπισθεν μέρος ἔρρεε μὲν ὑπόκωφον καὶ διηνεκῆ κοχλασμὸν πρὸς τὰς ἐκβολὰς του. Ἡ πλευρὰ του βράχου ἐγίνετο ὀλονὴν ὥρητέρα, ἀποκρημνοτέρα. Ὁ νεανίας ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐκρέματο κρατούμενος διὰ τῆς μιᾶς χειρός, ζητῶν διὰ τοῦ ποδὸς νὰ εὑρῇ μέρος ὅπου νὰ πατήσῃ καὶ μὴ δυνάμενος νὰ παρατηρήσῃ πρὸς τὰ κάτω. Πολλοί, πρὸ πάντων γυναικες, ἀπέστρεφον τὰ βλέμματα μετὰ φρύκης καὶ ἔλεγον, διτὶ δὲν θὰ ἐπεχείρει τὸ ψυκοκίνδυνον τόλμημα, ἀν ἔξων οἱ γονεῖς του. Ἐπὶ τέλους εὗρε στήριγμα νὰ πατήσῃ, μετ' ὀλίγον ὥμως τὸ ἔχασε, ὡλισθησεν, ἀλλ' ἔμεινε κρεμάμενος ἀπὸ τῆς χειρός. Οἱ κάτω ιστάμενοι ἡδύναντο ν' ἀκούσωσι τὴν ἀναπνοήν των. Αἴφνης ἤγερθη νεαρά τις κόρη ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ἡτις ἐκάθητο μόνη ἐπὶ τινος πέτρας. Ἡ νέα αὕτη ἐλέγετο διτὶ εἶχε μηνηστευθῆ μετὰ του Λιέφ, διτὶ ἀμφότεροι ἡσαν μικρὰ παιδία, εἰ καὶ ὁ νέος οὐδεμίαν εἶχε συγγένειαν μὲ τοὺς κατοίκους του χωρίου. Ἡ νεανίς ὑψώσε τοὺς βραχίονας καὶ ἀνεφώνησε: «Λιέφ, Λιέφ, τί κάνεις; Ἀγαπητέ μου Λιέφ, κατέβα, μήν ἀναβῆς ψηλότερα!...» "Ολοι παρετήρησαν διτὶ ἐμενε διστάζων, ἀλλ' ὁ δισταγμός του διμήρκεσε μόνον δύο στιγμάς, είτα δὲ ἐξηκολούθησε νὰ ἀναρριχᾶται. Ἡ χείρ του ἐκρατεῖτο πάλιν στερεά, δι ποῖς του εὗρισκεν ὀσαύτως στήριγμα, καὶ ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἔβαινε καλῶς. Ἀλλὰ ἐπὶ τέλους ἥρχισε νὰ ἀπαυδᾷ, διότι ἐφράντει συγχάκις ἀναπταύμενος. Ως πρόδρομος ἐκύλισεν ἀπὸ του ὑψους ἐκεῖνου μικρός τις λίθος καὶ καὶ πάντες παρηκολούθησαν αὐτὸν μὲ τὰ βλέμματα, μέχρις οὗ ἐφθασε κάτω. Πολλοί μή δυνάρενοι πλέον νὰ ὑποφέρωσι τὸ θέαμα ἀπῆλθον. Ἡ κόρη μόνη ιστάτο ὥρδια ἐπὶ τῆς πέτρας, συστρέφουσα τὰς χειρας καὶ παρατηρούσα πρὸς τὰ ἄνω.

"Ο Λιέφ ἐψηλάφα καὶ πάλιν ὅπως εἴρητο νὰ πασθῇ ἀλλ' αἴφνης — ή νεανίς τὸ εἶδεν εὔκρινῶς — ή χείρ του ἀπελύθη, ἐξέτεινε ταχέως τὴν ἐτέραν χείρα ὅπως κρεμασθῇ, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἀπελύθη. «Λιέφ» ἀνέκραξεν ή κόρη καὶ ή κραυγή της ἀντήχησεν εἰς τὸν βράχον. «Ἐπεσε» ἐψωναζαν ὅλοι καὶ ὑψώσαν τὰς χειρας, ἀνδρες καὶ γυναικες. Ο Λιέφ κατέπιπτεν ὀλονέν, ὥρδια

χύτερον, συμπαρασύρων χώρατα, λίθους, χάλικας. Οι θεαταί απέστρεψαν τὰ βλέμματα καὶ μετ' ὀλίγον ἤκουσαν ὅπισθέν των εἰς τὸν βράχον τὸν κρότον συντριβούνενού σώματος καὶ ἀμέσως μετά τοῦτο τὸν πάταγον ὥσει βαρέος ὅγκου ὑγρᾶς γῆς καταπεσούσης.

“Οτε ἀνέλαβον ίκανὸν ὄχρος ὥστε νὰ μεταστραφῶσιν, εἶδον αὐτὸν συντεθραυσμένον καὶ ἀγνώριστον. Ἡ νεᾶνις ἔκειτο ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς πέτρας ἀναίσθητος· ὁ πατὴρ αὐτῆς τὴν μετεκόμισεν οἴκαδε.

Οι νέοι, οἵτινες εἶχον παροτρύνη τὸν Λιέφ πρὸς τὸ κινδυνῶδες τόλμημα, δὲν ἐτόλμιαν ἦδη νὰ τείνωσιν οὐδὲ τὴν χεῖρα πρὸς βοήθειάν του. Οὐδεὶς εἶχε τὸ θέρρος νὰ τὸν ἀτενίσῃ. Προσῆλθον λοιπὸν οἱ γέροντες. ‘Ο πρεσβύτατος ἐξ αὐτῶν ἐπιλαβόμενος τοῦ πτώματος εἶπε: «Ἡτο ἀνοργία — ὄμως» προσέθηκεν εἴτα ἀναβλέψας πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ ἀποκρήμνου ὄρους «εἰνε καλὸν νὰ εὐρίσκεται τι τόσον ὑψηλά, ὥστε νὰ μὴ εἰμπορῇ ὁ καθένας νὰ τὸ φθάσῃ.»

ΕΑΡΙΝΑ ΚΥΜΑΤΑ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΒΑΝ ΤΟΥΤΡΓΕΝΙΕΦ.

(Συνέχεια).

II.

Αἴφνις ἐκρούσθη ὁ ὑπὲρ τὴν θύραν τοῦ μαγαζί μας» εἶχεν εἰπεῖ κατὰ τὸ πρόγευμα εἰς τὸν Σανίν ή κυρία Ἐλεονώρα στενάζασα.

‘Η γηραιά κυρία ἐξηκολούθει νὰ κομάται. Ἡ Τζέμπα δὲν ἐτόλμα ν' ἀποσύρῃ τὴν χεῖρα, τὴν ὄποιαν εἶχε ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον, καὶ εἴπε σιγαλά πρὸς τὸν Σανίν:

«Πηγαίνετε σεῖς ζτὸ μαγαζί γιὰ μένα.»

‘Ο Σανίν μετέβη ἀμέσως ἀκροποδητεῖ εἰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον. Ο χωρικὸς παῖς ἐξήτησεν ἐν τέταρτον τῆς λίτρας πιπερίτας.

«Πόσο νὰ τοῦ πάρω;» ήρωτησεν ὁ Σανίν ψιθυρίζων διὰ τῆς θύρας.

«Ἐξη Κρούτσερ» ἀπήκησεν ἡ Τζέμπα ἐπὶ τοῖς ψιθυρίζουσα.

‘Ο Σανίν ἐξήγισεν ἐν τέταρτον τῆς λίτρας πιπερίτας, εὑρὼν ἐν τεμάχιον χάρτου, τὸ ἐτόλιξεν ἐν σχήματι χωνίου, ἐνέθηκε τὸ ἐπιτρέψυμα, ἔκλεισε τὸ χωνίον, ἐσεισεν αὐτό, προσεπάθησε νὰ τὸ τυλιξτὸν καλήτερα, τὸ ἐσεισε καὶ πάλιν, ἐπὶ τέλους τὸ ἔδωκε καὶ παρέλαβε τὰ χρήματα . . . ‘Ο παῖς παρετήρει ἐκπλήκτος τὰ κινήματά του καὶ περιέστρεφε τὸν σκούφον του εἰς τὰς χεῖρας, ἐνῷ ἐν τῷ παρακειμένῳ δωρατίῳ ἡ Τζέμπα, πιέζουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς, δὲν ἤδυνατο νὰ συγκρατήσῃ τὸν γέλωτα. Μόλις ἐξῆλθεν ὁ παῖς, καὶ ἀμέσως εισῆλθε δεύτερος ἀγοραστής καὶ ἐπειτα τρίτος . . .

«Ως φαίνεται ἔχω καλὸ χέρι» εἶπε κανὸν ἐαυτὸν ὁ Σανίν. *

‘Ο δεύτερος πελάτης τοῦ ζαχαροπλαστείου ἐξήτησε ἐναὶ ποτήρι σούμαδα, ὃ δὲ τρίτος μισὴ λίτρα ζαχαρωτά. ‘Ο Σανίν, τοὺς ὑπρέπητος, ἐν δὲ τῇ ἀδεξιότητι του ἔκαμνε πολὺν θρύψον μὲ τὰ κοκκιάρια καὶ τὰ φλυτζάνια. ‘Οτε δὲ κατόπιν ἔδωσε λογαριασμὸν τῶν ἐσόδων, ἐφάνη διὰ εἰχε πωλήση τὴν σουμάδα πολὺ ἐνθηνή, τὰ δὲ ζαχαρωτά δύο κρύτερα. Ἡ Τζέμπα δὲν ἐπασεν ἀκόμη νὰ γελᾷ ἀδορύβως, δύον δ' ἀφορᾶ τὸν Σανίν, ἡτο εὐδημότατος καὶ εἰς ἄκρον ἐντυχῆς. Εὐχαριστῶς θά ἐμενε καν' ὅλην τοῦ τὴν ζωὴν ὅπισθεν τῆς τραπέζης ἐκείνης πωλῶν σουμάδαν καὶ ζαχαρωτά, ἐνῷ ἐκ τοῦ παρακειμένου δωμάτιον τὸ θελκτικὸν ἐκεῖνο κοράσιον τὸν παρετήρει μὲ τὰ φιλοφρόνως εἰρωνικὰ βλέμματα, καὶ ἐνῷ δηρινὸς ἥλιος διαπερῶν τὸ τυκνὸν φύλλωμα τῶν ἐμπροσθεν τῶν παραδόρων πεφυτευμένων καστανεῶν, ἐπλήρους ὀλόκληρον τὸ δωμάτιον μὲ τὴν χρυσοπράσινον λάμψιν τῶν μεσημβρινῶν ἀκτίνων καὶ μεσημβρινῶν σκιῶν, καὶ ἡ καρδία τοῦ Σανίν ἐβανικαλάτο ἐν γλυκεῖς ὀνειροπόλῳ ἀργίᾳ, ἐν τῇ ἀμεριμνησίᾳ τῆς νεότητος — τῆς πρώτης νεότητος!

‘Ο τέταρτος πελάτης ἐξήτησε ἔνα καφέν, καὶ οὕτω ἡ ναγκάσθην ἀπευθυνθῆ πρὸς τὸν Πανταλέοντα (‘Ο Αιμίλιος δὲν εἶχε ἐπιστρέψη εἰσέτι ἀπὸ τοῦ κυρίου Κλύβερ).

‘Ο Σανίν ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ὄπισθιον δωμάτιον καὶ ἐκάθισε πλησίον τῆς Τζέμπας. ‘Η κυρία Ἐλεονώρα ἐκοιμάτο εἰσέτι, πρὸς μεγάλην χαρὰν τῆς θυγατρός της.

«Οταν κομάται ή μητέρα, τῆς περνάει ὁ κεφαλόπονος» εἶπεν ἡ Τζέμπα.

‘Ο Σανίν ωρίλει, ἐννοεῖται, πάλιν ως πρότερον, ψιθυρίζων, καὶ δὴ περὶ τῶν «ἐμπορικῶν ἐργασιῶν» του. Μετὰ σπουδαιότητος ἥρχισε νὰ πληροφορᾶται περὶ τῶν τιμῶν τῶν διαφόρων ἐμπορευμάτων τοῦ ζαχαροπλαστείου. ‘Η Τζέμπα μετ' ισης σπουδαιότητος ἀπήντα εἰς τὰς ἐρωτήσεις του, ἀμφότεροι δὲ ἐγέλων ἐνδομέρχως, ως νὰ συνησθάνοντο διὰ ἐπαίζοντας στειοτάτην κωμῳδίαν.

Αἴφνις ἡκόσθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἐν δρυανον, τὸ δόποιον ἐπαίζε μελῳδίαν ἐκ τοῦ «Freischütz»:

«Durch die Felder, durch die Auen . . .»

Οι οὗτες, δυσαρμονικοὶ τόνοι τοῦ δργάνου διέσχιζον τρέμοντες καὶ σύριστοι τὸν ἀκίνητον ἀέρα. ‘Η Τζέμπα ἐτροπάχη . . . «Θὰ ςυντήσῃ τὴν μητέρα!»

‘Ο Σανίν ἐδραμεὶς ἀμέσως εἰς τὸν δρόμον, ἔρριψεν ὀλίγα κρότερο εἰς τὸν πλανόδιον μουσικόν, τὸν δέταξε νὰ πάνη καὶ ν' ἀπέλαθῃ ἐκεῖθεν. ‘Οτε ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἡ Τζέμπα τὸν εὐχαριστησε δι' ἐλαφροῦ νεύματος. είτα δέ, σύννοις ἀμα καὶ μειδῶσα, ἥρχισε μὲ μόλις ἐπαίσθητην φωνὴν νὰ τραγουδῇ τὴν φρασίαν μελῳδίαν τοῦ Weber, καὶ δὴ μὲ τὸ Μαζ ἐκφράζει δλους τὸν φόβον καὶ τὰς ἀμφιβολίας τοῦ πρώτου ἔρωτος. Είτα δὲ ἡρώτησε τὸν Σανίν ἀν ἐγνωρίζει τὸ «Freischütz» καὶ ἀν τοῦ ἥρεκεν ὁ Weber, προσέθηκε δὲ διὰ ἄν καὶ εἶνε ιταλίς, προτιμῷ τοιαύτην μουσικὴν πάσης ἀλλῆς. Άπο τῆς μουσικῆς τοῦ Weber ἡ διμιλια ἐστράφη εἰς τὴν ποίησιν καὶ τὸν ρωμαντισμὸν καὶ τέλος εἰς τὸν Hoffmann, διτις τότε ἀνεγνωσκετο ἀπλήστως ὑπὸ πάντων . . .

‘Ἄκομη ἐκοιμάτο η κυρία Ἐλεονώρα, μάλιστα δὲ καὶ ἐροχάλιζε λιγάκι, αἱ δὲ ἀκτίνες τοῦ ἥλιου, ως στεναὶ λωρίδες εἰσδύνουσαι διὰ τῶν φωγμῶν τῶν συσπαστῶν παραθυροφύλλων, φλιτσανίον καὶ μετεκινοῦντο ἀνεπαισθήτως μὲν ἀλλ' ἀκαταπαθτῶς ἀνά τὸ δάπεδον, ὑπεράνω τῶν ἐπιπλῶν, τῶν ἀνθέων, καὶ τῆς ἐσθῆτος τῆς Τζέμπας.

12.

‘Εκ τῆς διμιλιας ἐφάνη, διὰ τὴν Τζέμπα δὲν ἡτο λάτρις τοῦ Hoffmann, μάλιστα δὲ διὰ τὸν εὑρίσκει — βαρετόν. Τὸ φανταστικὸν καὶ αἰλέριον, τὸ βρόειον στοιχεῖον εἰς τὰς διηγήσεις του εἶχε πολὺ ὀλίγον θέληγτρον διὰ τὴν φαιδράν καὶ εδήμον, τὴν μεσημβρινὴν φωνὴν τῆς Τζέμπας. «Ἄδτα εἰναι δλα παραμύθια, δλ' αὐτὰ εἰναι γραμμένα γιὰ παιδιά!» ἔλεγε μετά τινος περιφρονήσεως. Προσέτι δὲ δισδάνετο διμυδῶς πως, διὰ τὸν Hoffmann ἐλειπεν η ποίησις.

‘Άλλ' δριας εδρίσκετο μεταξὺ τῶν διηγήσεων τούτων μία — τῆς διποίας ἀλλῶς τε τὸν τίτλον εἶχε λησμονήση — δητις ἥρεσεν εἰς αὐτὴν πολ. Καὶ κυρίως ειπεν ἥρεσκεν εἰς αὐτὴν μόνον η ὀρχὴ τοῦ διηγήματος διότι τὸ τέλος εἶχεν η Τζέμπα λησμονήση, ίσως δὲ καὶ οὐδέποτε ἀναγνώση. Εἰς αὐτὸν τὸ διηγήματα πρόκειται περὶ ἐνδές νέου διποίας εἰς κάποιο μέρος — δλ δὲν ἀπατῶμε, εἰς ἔνα ζαχαροπλαστεῖον — ἀπαντῆ μίαν νεάνιδα, μίαν Ἐλληνίδα θαυμασίας φραιστήτος, η νέα αὐτὴν εδρίσκεται διότι τὸν παρακαλεῖ νὰ τὸν περιφρονήσεως. Εἰς πρώτης διηγήματας πρόκειται περὶ ἐνδές νέου διποίας εἰς κάποιο μέρος — δλ δὲν ἀπατῶμε, εἰς ἔνα ζαχαροπλαστεῖον — ἀπαντῆ μίαν νεάνιδα, μίαν Ἐλληνίδα θαυμασίας φραιστήτος, η νέα αὐτὴν εδρίσκεται διότι τὸν παρακαλεῖ νὰ τὸν περιφρονήσεως . . . ‘Ο νέος ἀπομακρύνεται μίαν στιγμήν, καὶ εἰς τὴν ἐπιστροφήν του, ἔχειναν καὶ οἱ δύο ἀφαντοί, η νεᾶνις καὶ ὁ γέρων. Ο νέος δριας πρὸς ἀναζήτησιν των, εἰς έκαστον βῆμα ανακαλύπτει